

Preu: 15 cèntims

Franco - Reixac

La nostra enquesta sobre el divorci i la pena de mort

En Pich i Pon

—El divorci, em diu? ¿El divorci? És ben poca cosa; jo no m'aturó aquí: jo establiria l'homosexualisme.

—¿L'homosexualisme, senyor Pich?

—Sí; allò que els homes i les dones puguin estimar-se i deixar-se quan els vingui bé. ¿No ho entén? L'amor llibre.

—I de la pena de mort, ¿què me'n diu?

—Mal m'està el dir-ho, però la suprimiria: quan llegeixo, o millor, en Marius em llegeix, que han de matar un pobrisso que total no iet un crim, se m'erissen, de llàstima, aquells pels que totom sap que tinc al cor.

—¿Però, vol dir, senyor Pich, que un president de la Cambra d'Urbana pot tenir unes idees tan avançades?

—Don les que ara es porten; si la política canvia, jo seguiré sempre adelante, que vol dir, jo, al «tantos».

Màrius Aguilar

Quan l'abordem pregunta, abans de tot, si som o mai hem estat criats; i en objectar-li nosaltres que la pregunta no és gens democràtica, ens fa:

—Es que jo sóc «hidalgo», aquí on em veu.

—Es treu de la butxaca una cartolina, on hi ha pintat aquest blasó: una àguila rampant, completament rampant, damunt un camp d'or.

—Les meves armes.

Per no ésser menys, li exhibim les d'El Be Negre: un moltó negre en camp, naturalment, verd.

Llavors, tranquil·litat, es digna respondre'ns a l'enquesta:

—Jo opino allò que el senyor Pich mani.

Elena Jordi

—El divorci, ai, ai, quina cosa!... Trobo que el tema és patètic.

—Senyora, es tracta d'una qüestió molt seriosa, que ha estat objecte de profunds estudis de tractadistes eminents.

Elena Jordi ens pica l'ullet i amb el dit índex ens apunta el melic:

—«Curridu!»

—¿I de la pena de mort, senyora Jordi?

—Ai, pobrets! trobo que és massa: jo, als criminals m'accontentaria obligant-los a veure cada dia treballar en Santpere: seria prou càstig.

Canonge Tejedor

—¿Qué necesidad hay del divorcio? Aun los más concupiscentes deberían combatirlo. Hay cada casada que... ¡bueno! Y no digamos los católicos, sobre todo los que, como yo, vestimos de una manera castiza las faldas talaras.

—En cuanto a la pena de muerte, soy del criterio que debería limitarse a los clérigos cogidos en delito flagrante de des-honestidad: por indecentes i... por tontos.

Maluquer i Viladot

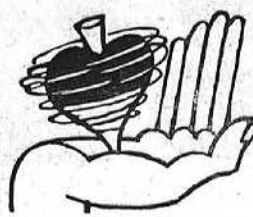
—Com vol que li digui? Em parla de coses llunyanes; això el jovent, com ara vostès: crec que en Lerroux hi ve bé, amb el divorci; però és un xicot sense experiència. Ja s'ho trobarà—més ben dit, no s'ho trobarà—quan sigui més gran...

—La pena de mort, en temps de la meua infantesa, quan era voltada d'un gran esclat, en mig d'un nombros públic, amb processons i soldats i timbals, no deixava de tenir una certa grandesa i feia bonic. Ara, tal com es fa avui dia, d'amagat i sense pompa, és molt trista i val més que la suprimixin.

Dama de bons sentiments convertiria al catolicisme a pobre descregut.

Inútil presentar-se sense mals antecedents.

amb el cor a la mà.



ELS HOMES INFLUENTS

En Josep Pla, que no s'havia mogut de Madrid des de la proclamació de la República, ha arribat a Barcelona. S'ha engraiat, s'ha mudat, i, pel que sembla, té els fils de la política als dits.

—Si—confiava a uns coneuts—. Ara mirarem que en Lerroux accepti la cartera d'Hisenda; i aleshores ficarem al ministeri el meu grup de banquers...

AVIS ALS SUBSCRIPTORS

Una altra frase d'en Josep Pla:

—Com hi ha Déu, el dia que nosaltres ens posem a fer de republicans, ja passarem fins!

LES CAUSES I ELS EFECTES

Hem notat, amb agradable sorpresa, que el germà Ventura Gassol s'ha pentinat la frondosa cabellera amb una notable quantitat de gominina argentina i així ha aconseguit donar una mica els cabells.

Si aquesta innovació perruquística és conseqüència de la nostra nota de la setmana passada, El Be Negre té dret a merèixer bé de la Pàtria.

Coratge, Gassol! Ara, uns quants copets d'estidores, i l'Estatut passarà com una seda...

JUSTA REPARACIÓ

L'altre dia, en una reunió de societat, una senyora parlava dels seus primers passos en aquesta vida.

—En temps de la meua infantesa—va dir.

Això, com hem explicat, va dir-ho una senyora. De totes maneres, creiem inútil recomanar als nostres lectors que, d'aquí endavant, atribueixin aquesta frase al senyor Pich i Pon, que és al que, de dret, li pertoca.

QSSS... QSSS... QSSS...

El DIC remeja la cua entre els obrers i els vol convèncer que, per anar bé, s'han de fer catòlics i de la Lliga.

—Per anar bé els de la Lliga.

ALTS I BAIXOS DE LA FORTUNA

Pobre Companys, ha anat a menys.

No ho diem perquè hagi passat de governador civil a cap de la majoria consistorial, sinó perquè l'han fet director de La Calle, setmanari piquiponà.

UN ORADOR DESENCADENAT

En els mítings se'n senten de totes. Un orador de l'Esquerra ha dit, en plena folia oratòria:

«Cal extirpar les multituds anònimes!»

El mal és que el personatge del partit que ho va sentir i ens ho ha transmès, no ens vol dir de cap manera el nom del culpable.

Mentre no hagi estat ell mateix!

MALA INTEL·LIGÈNCIA

El doctor Bellido, sufocat per la calor i decidit a prendre banys de mar, anà a proveir-se de la indumentària ad hoc en una casa de gènere de punt igualment ad hoc.

El doctor Bellido, que té un lleu defecte de pronúncia, empenygué una dependenta:

—Vol fer el favor d'ensenyar-me un ma... mallot?

—I ara, indecent, sàtir, fugi del meu davant, si no vol que el faci agafar.

N. de la R. — Aquesta anècdota no és del doctor Bellido, però ens convenia un tartamut il·lustre per ennobrir-la amb la seva paternitat.

L'EMINENT GAY DE MONTELLÀ

En Gay de Montellà, ex-regidor de la Dictadura, és un home d'una intel·ligència privilegiada i d'un tacte exquisit. Mentre va ésser regidor, es feia

acompanyar per un urbà que li deia Don Montellà i li sostenia els faldons del jaquet.

El senyor Gay de Montellà, que dona reunions aristocràtiques i lloga criats amb llureia, té un pànic al comunisme que l'obliga a parlar-ne a tots els seus amics.

—Veurà, siguem francs—diu el de Montellà—els que tenim diners...

El senyor Gay discuteix sempre el comunisme partint sempre de la sinceritat.

—Veurà, siguem francs, els que tenim diners...

En una penya, però, el senyor Gay va trobar un dia, un ex-company de Consistori, que va superar-lo en sinceritat.

—Sí senyor, els que tenim diners i abans no en teníem...

El senyor Gay aquell dia va fer el propòsit de no alternar mai més amb gent ordinària.

OBSEQUI

Els perseverants de la parròquia de la Concepció han regalat al senyor Thio i Rodés un



—La teua mare i jo anem a divorciar-nos. Ara tu, fill meu, digues amb qui dels dos prefereixes quedar-te.

—Veïam... presentem-me els vostres programes i em decidiré.

orelles esgarriades

Ja tornem a fer Lerrouxisme?

«No podemos alimentarnos con fetos primerizos de novicias, ni escombros de convento.»

Això és de l'editorial d'El Progreso de dimecres passat.

Caram, radical Carballo, quins menús de menuts que proposes!

Qui amenitza qui?

El Dia Gráfico de dijous, en una correspondència de Calella: «En el local de la Sala Mozart tendrá efecto un mitin de preparación electoral amenizado por la Lliga Regionalista.»

A Calella són uns humoristes, es veu, perquè en altres indrets els mítings de la Lliga són amenitzats per elements que no són de la Lliga.

Cara i creu

El mateix dia que El Diluvio publicava aquest anunci:

«Casamientos Sr. Badia. Asuntos serios de todas clases. Calle de San Pablo, 56, pral. 1.»

La Vanguardia publicava aquest altre:

«Detective Sr. Badia. Asuntos de todas clases. San Pablo, 56, pral. 1.»

Es a dir, que el senyor Badia primer fa casoris, i després, si el cas es presta, els desfà, ja que, com tothom sap, els detectius es dediquen amb molta assiduitat a seguir cònjuges que s'esgarrien.

La joventut que puja

L'Utrillo jr. és un anyellet morenet, cosa que està a punt

collar per al Dic: és de cuir vermell i duu, penjant, una medalla de la Moreneta.

PROPAGANDA MODERNA

El catòlic, després que ha sentit pudor de socarrim, s'ha lliurat a una propaganda dels seus ideals verament americana. Les fulles més sorprenents han corregut aquests dies, adreçades al poble, en vers i en prosa.

La que tenim al davant no desmereix: és titulada «Les dones en la lluita electoral». Podem retallar-ne fragments com el següent:

«Les dones catòliques, han de persuadir als homes que no tenen vot, que s'han d'esforçar a obtenir-ne molts, treballant d'alguna de les mil maneres necessàries per a la bona marxa de les eleccions.»

«Les dones catòliques, han de saber que els treballs de la campanya electoral exigeixen gran quantitat de diner; per tant, han de contribuir-hi segons les seves possibilitats per

salvar la Religió i l'ordre social.»

La seducció a servei dels principis. I, naturalment, un pic a la butxaca.

UN EXIT D'EL BE NEGRE

Dimarts va sortir el primer número d'EL BE NEGRE en el qual, com saben els nostres lectors, reproduïem la làpida commemorativa de la inauguració de la nova casa del Círcol Equestre, làpida que regalimava—dissimulada l'expressió—fervor monàrquic.

Doncs bé. Dijous va presentar-se al govern civil el Marqués de Julià, president de l'Equestre. Portava, ostensiblement, un número d'EL BE NEGRE a sota el braç, i va parlar amb el governador senyor Espià.

No coneixem els detalls de la conversa. El que sabem, i això és el que interessa, és que la placa en qüestió ja ha desaparegut del Círcol Equestre.

Amb un altre èxit com aquest, EL BE NEGRE podrà tractar-se de tu amb La Vanguardia. I si tant ens apuren, publicarem esqueles i tot.

EL BE, INDISCRETÍSSIM

Divendres passat, Gaziel va publicar un article a La Vanguardia en el qual es planyia que les dretes no anessin unides davant les eleccions i recomanava que la gent d'ordre es deixés de romansos i votés la candidatura d'en Lerroux.

Aquest article es titulava: Yo votaré a Lerroux, però sembla que el senyor Godó es va esverar.

—Miri, vostè voti a qui vulgui, però no em comprometi—va dir a en Gaziel.

I aquest, sempre obedient («Servitud», J. Puig i Ferrater. Col·lecció Catalònia. 4 ptes.) va canviar el títol a correueta i en lloc del Yo votaré a Lerroux, va posar-hi un No hay más que a los bandos, molt menys arriscat.

Després d'això, a La Veu segueixen creient que Gaziel és un periodista il·lustre? Misteri!

«MORIR NO HABEMUS»

Paraules del senyor Gambús, candidat de la Lliga, en el míting del Cercle Tradicionalista de la Portaferrissa:

«Es molt hermós morir per Déu i per la Pàtria, però ni Déu ni la Pàtria agrairan els sacrificis estèrils. Cal viure en la realitat.»

Ai Gambús, Gambús! Es veu que no has nascut per màrtir, ni per verge.

CRIST, CANDIDAT DE LA LLIGA

No ens ho inventem nosaltres. Ho va dir el senyor Junyent en un discurs electoral, segons explica La Vanguardia:

«Termino expresando que la lucha estaba empeñada y que a ella había que ir por Cristo, por Cataluña y por España.»

Pobre Crist! Després d'haver-lo crucificat, ara el volen portar a les Constituents.

Que no sabem pas què és pitjor.

PASSI-HO BÉ, CICERO!

Fragment de ressenya d'un míting esquerrà celebrat a Canet. Parla l'alcalde:

—«Ciudadanos! Diumenge vinent, agafeu la candidatura, com si fos una hostia (escàndol). La dipositeu a l'urna, com si fos un calze (escàndol). I a l'hora de l'escrutini, que baixin a veure-ho Déu i Maria Santíssima!» (Ovació).

Si això no és fer republicanisme, ni mai.

MARIUSAGUILIANES

A la mai prou regositjada (com diuen lo Matheu i lo Col·lell) Noche, el seu director in partibus s'atreveix a escriure, parlant de la senyora Maria Martínez Sierra:

«Esta voz de Maria Martinez Sierra, toda facetas y tamiz.»

O: «...tras ella, como una vibración, se encuentra la mujer española.»

I pensar que aquest home es fa passar per un estilista! Sort que només s'ho creu en Pich!

L'evasió frustrada d'Abd-el-Krim

Una illa de la Reunió... clandestina

Sembla — però Allà és més gran — que no fa gaire temps, en un conciliàbul celebrat a París, amb assistència d'Alfons de Borbó, el cardenal Segura, el duc de Miranda, l'Emilià Iglecias i en Bertran i Musitu —emissari secret de la Lliga— fou llançada una idea-bomba: procurar l'evasió d'Abd-el-Krim, reclus a l'illa de la Reunió.

Aprovada la idea, després d'una breu lluita formulària amb el cardenal Segura, que pretenia que allò d'atavorir els moros era anar contra la llei de Déu, immediatament es tenen els preparatius per a l'empressada. De moment, calia llogar un vaixell.

Bertran i Musitu se n'encarregà: anà a Marsella i allí, per mitjà d'un «indeseable», antic company d'armes de l'ex-ministre a Barcelona, pogué trobar vaixell i homes per a l'expedició. Uns veritables pirates, tenebrosos i patibularis: la cosa no podia anar més bé.

Un «hermano» dels jesuïtes, que sabia un xic d'àrab i bastant l'art d'untar la pota, havia, mentrestant, establert una correspondència amb l'ex-caball dels rifenys.

La correspondència, secreta i xifrada, és interessantíssima. Heu-vos-en aquí els fragments més apassionants:

«X. B. Z. t. h. M.»

Abd-el-Krim va respondre:

«T. T. I. T.»

I l'«hermano»:

«B. B.»

La cosa anava de primera. El dia 10 d'aquest mes, el «Marius», de la matrícula de Marsella, partia cap a l'illa de la Reunió, beneït pel cardenal Segura. A més de la tripulació i el capità Escartefigue, hi anaven en Bertran, el duc de Miranda, l'«hermano» i la bella Chelito, per servir d'esquer i, si el cas es presentava, seduir els guardians del captiu.

El viatge seguí sense cap més novetat fins al dia 17 al vespre, que foren vistes a l'horitzó les muntanyes de l'illa. Aquella nit, amb una llanxa automòbil, en Bertran i Musitu i la Chelito havien d'alliberar Abd-el-Krim. Entre vuit i nou es canviaren entre el vaixell i l'illa senyals lluminosos.

Arribat el moment, l'ex-ministre i la cupletista pujaren a la canoa i partiren. Passaren hores i més hores, però no tornaven els expedicionaris. El capità renegava i l'«hermano» feia suposicions picaresques.

Per fi, a l'alba, tornaren sense el moro tan esperat; venien astorats. L'illa havia desaparegut. Tots els ulls es giraren



El comunista — Venim a alliberar-vos! Sou el pinyol del nostre programa!

Abd-el-Krim — I ara! Anu al botavanti! ¿Que m'heu pres per en Muley Hafid?

cap al lloc on el dia anterior es veien les costes de la Reunió i, en efecte, només albiraren el mar lliure.

Què havia passat? Misteri!

De tornada a Marsella sabien el què. És que l'illa de la Reunió ha resultat que era una Reunió clandestina, i havia estat dissolta aquella mateixa nit per la policia francesa.

No falta, però, qui opina que és l'Emilià que va «pulis-se-la». Vet aquí com va esguerrar-se la fuga d'Abd-el-Krim.

Es necessiten aspirants a màrtirs en bon estat. Cel garantit.

Adreçar-se a qualsevol centre catòlic.

Un homenatge ben merescut: Sopar de gala al Sr. Rubí

El senyor Rubí, empletat de la Generalitat, abans de la Diputació, i de la Mancomunitat anteriorment, s'ha vist objecte d'un homenatge.

La idea ha partit d'un grup de persones de tots colors polítics, que han volgut celebrar la triple fidelitat d'aquest funcionari.

L'acte tingué lloc dijous passat, a la pista de l'Olimpia; quatre-cents comensals van seure a les taules, que afectaven la forma d'una ferradura, gràcies a la triple fidelitat d'aquest funcionari.

ELS FENÒMENS DE LA POLÍTICA



El senyor Rubí, o l'home de les tres espinades.

a la sort que ha acompanyat al senyor Rubí tota la vida.

L'apat tingué tres presidències: una, l'ocupava el senyor Puig i Cadafalc, sota les ordres del qual l'homenatjat féu els primers passos de la seva vida semi-pública; l'altra, el senyor Milà i Camps, que va fomentar-li la carrera a la Diputació; finalment, el germà Ventura Gassol, seia a la tercera, representant la Generalitat, que ha recollit amb amorosa cura aquesta herència de la Mancomunitat i el Directori.

El menú fou el següent:

UNA VIL MANIOBRA JESUÍTICA

No pot ésser obra de ningú més que de les negres panteres del carrer de Casp, aquesta mala jugada de la qual ha estat víctima el diari L'Opinió.

Fixeu-vos, si no, tal com va sortir compost aquest cartell del valent diari esguerrà:

L'OPINIO

Llegiu avui:

El panorama es va a clarín

de J. Ventalló

Francesc Macià perterres de girona

El gran míting de L'Esquerra Republicana de Catalunya

La perfídia tota ignasiàna amb què estan repartides les faltes d'ortografia d'aquest cartell, delata amb una eloqüència que seria inútil dissimular, la presència en la impremta de L'Opinió d'algun caixista de la Companyia de Jesús, covardament dissimulat sota l'honrada brusa de l'obrer.

La vil maniobra, però, no ha tingut el resultat que els jesuïtes i la fera reaccionària n'esperaven. Les faltes d'ortografia no han esmortuït poc ni molt l'entusiasme abrandat de la gent de l'Esquerra. La majoria de lectors de L'Opinió ni se'n varen donar compte...

Es pot dir, doncs, que la infernal maquinació ha fracassat sorollosament.

Consommé Royal
Macaroni Primo de Rivera
Llagosta President
Poularde del Prat de la Riba
Crema dels convents
Maciàdona de fruita
Cafè, copa i purò
Vins de dos colors
Xampany en fresc

La barrila més descordada regnà entre els concurrents. A l'hora dels brindis va alçar-se el senyor Puig i Cadafalc i va dir:

«Catalans! Celebrem que en Rubí torni a ésser tan catalanista com si res. Jo, durant els temps vergonyosos de la Dictadura, tenia prou diners per viatjar; l'amic Rubí va fer viatjar la seva consciència. Tant se val!»

Milà i Camps vingué a dir: «La primera condició d'un servidor és la servicialitat. I la del senyor Rubí fou a prova de bomba. Algú, tractant d'ell, ha parlat de barra; jo, més aviat ne diria espinada. Es qüestió de matisos.»

El germà Gassol fou objecte d'una ovació i va començar dient:

«Germans, acabo d'arribar del Camp de Tarragona amb el germà Puig i Ferrater. A voltes, un traïdor, si ho és dos cops, arriba a semblar persona honesta. Com una ganiveta de dos tallants, no sabeu del cert on comença. Tal és el cas del germà Rubí: el germà Rubí, ¿va fer traïció al catalanisme per amor de la Dictadura, o és un traïdor a la Dictadura per amor del Catalanisme? Vet aquí el problema.»

El senyor Rubí, molt emocionat, va aixecar-se a donar les gràcies; digué allò que es diu: que ell era el menys indicat per parlar, que l'homenatge no era merescut, que no sabia com expressar-se, etc; però ho deia amb molta emoció i molt convençut. Els assistents l'ovacionaren.

Al centre de la taula figurava una toia gegantina, obsequi dels professors de Can Batlló, que foren afavorits per les atencions de l'homenatjat, en temps del Directori.

Entre les nombroses adhesions és de remarcar un telegrama de l'eminent Rastelli, per la Federació Internacional d'Equilibristes i similars. Textualment:

«Mie salutatione i dei miei compadri. Evviva l'equilibrisimo internazionale!»

Foren també celebrats uns versos molt sentits del mestre de passadors de maroma, Robledillo:

Mi amigo Rubí,
pasando la maroma,
tu eres algo serio
y yo soy pura broma.»

Per acabar, direm que «Las águilas humanas» van trametre al cap de ceremonial de la Generalitat una bonica fotografia amb sengles dedicatòries.

Les lleïres

EL BE NEGRE, pobret!, té tan poca edat, que encara no ha pogut llegir gaire. A penes si ha tingut temps per res més que ensumar els llibres que autors, traductors i editors s'han apressat a trametre-li, amb la problemàtica esperança que arribi a llegir-se'ls abans de durlos a vendre als encants de Santa Mònica, com cal que faci tot bon crític si vol que la família i el servei el respectin.

Un dels primers llibres que ens ha caigut al damunt és *El rellogat del tercer pis*, de Navarro Costabella. Hem tingut, cal dir-ho, una agradable sorpresa, ja que pels safareigs literaris havia corregut el rumor que l'esmentat novel·lista preparava una *grosse machine*: *El Bé i el Mal*, en tres volums: un per al bé, un altre per a la i i un altre per al mal.

A l'hora d'entrar en màquina aquest número, contra el que tothom suposava, no hem rebut encara cap lletra de l'Esclaus considerant-nos morts i enterats, però prohibint-nos de parlar d'ell i dels seus llibres, com toca a uns bons difunts que vulguin una altra vida més asosssegada que aquesta.



Plany del «cigalier» Rialp i Bulart davant l'aporrinada Lliga

Rieu-se'n dels antics i llurs batalles, dels màrtirs del Japó i de Sant Maurici, de forques, de graelles i estenalles, que van servir per estris de suplici, que tot són vuits i nous i faramalles, i tot és aigua amb sucre i és fictici, i l'heroisme més ardent fa figa davant del cas dels homes de la Lliga.

La lluita electoral acarissada envia l'Estelric cap a Figueres, i aprofitant aquell moment que bada li salten al damunt vint-i-cinc feres i el couen com si fos una arengada, i mig cuit salta marges i decretes, i Vallès i Pujals ja ni s'atura com un conill que persegueix la fura.

Tries de Bes, que diu la bona nova, i Maynés, que la diu i la mastega, heròticament se'n van a Vilanova, i el vil tomàquet el clatell els frega; jugen del míting sense alè ni roba, grocs i tous com un quilo de mantega, i en arribà als carrers de Vilafranca quatre esquerrans els hi repiquen l'anca.

Roda i Ventura la camisa es mulla al Cardoner entre veus adalerades, tots els prohoms que hi ha a la Cucurulla, desmanegats per hòsties i trompades, i al llit de casa llur que el somni esbulla els posen pica-pica les criades, i a l'Ateneu desesperat udola el mai prou aplaudit Pere Rahola.

A Olot, Carles Badia i Malagrida, perquè ha dit que en Cambó no és cap pante-se n'ha fet tres pedretes de la vida [ra, i el tenen com un rap en una aiguera; el Nunci a trossos el cadàver crida, i en el Firal la llengua s'adinera, i al «Gurugú» (casa de mala nota) se n'han menjat un plat de cap-i-pota.

¿I qui dirà les fetes de Calella sense que un plor desesperat destilli, veient com tot l'infern es descabdella damunt l'esquena del senyor Bausili? ¿Qui no enyorà els moments de meravella, de llei de fugues, de presó i exili, en veure com uns homes tan notables són tractats com les bèsties dels estables?



S'han trobat vint-i-cinc paquetilles de contraban en la cella del Pare Miquel d'Esplughes.

Don Ramon Albó i Martí ha donat cinc cèntims a un obrer sense feina.

Don Joan Maluquer i Viladot sembla que formarà part de la tournée de La Rosa del Azafrán.

S'han trobat *Las niñas desaparecidas* dintre la tauleta de nit de don Ramon Rucabado i Comerna.

Ha estat concedida al senyor Joaquim Pellicena i Camacho una barraca a Sans per a exhibir una *mujer cañón* que li han enviat de Filipines.

La redacció de La Veu ha celebrat aquest esdeveniment amb una missa de Comunió a Sant Just.

Don Lluís Duran i Ventosa fa saber a les seves amistats que ha adquirit una mulata de quinze anys per al seu ús particular.

Don Josep Puig i Cadafalc compra totes les mitges al Rey de las medias del carrer de l'Hospital.

El conegut sportsman Baró de Segur la passa bastant negra.

Mossèn Llorenç Riber dona lliçons de guitarra cada dia, de sis a set a l'Ateneu Barcelonès.

El doctor Irurita usa polvos àngel després del bany de sol.

Don Jaume Bofill i Mates prepara una obra pel Talia, que durà per títol *Fulanés i Sotanes*.

ELS DRAMES DE...



Els oradors de la Lliga van a començar el míting.

El nostre nou company en la premsa, comte de Romanones, ens fa declaracions exclusives

En vista que el comte de Romanones havia fet curtes, però substancioses, declaracions, l'activíssim corresponsal d'EL BE NEGRE a Madrid va cuitar a procurar-se una entrevista. Encara que l'hora no era gaire tempestiva, i amb la promesa formal que no anava a demanar-li'n ni cinc, el comte va rebre immediatament, en les seves habitacions particulars, el nostre company.

Heus ací el que aquest ens transmet:

Romanones estava repassant el seu trousseau d'estiu, decidit a aprofitar tota la roba que pogués. Molt campechano, va iniciar ell la conversa:

—Los tiempos son duros, amigo. Con su permiso, seguiré.

—Faci, faci...

—Hay que dar ejemplo de austeridad. ¿No le parece que este sombrero aún puede echarse otra temporada?

—Què diu, una! Les que vulgui.

El comte va fer un remuc de satisfacció i em va invitar a precisar les meves preguntes.

—¿Vostè ha dit al president del Círcol Liberal, que calia saber sofrir i resignar-se?

—Claro, hombre. ¿Qué hago yo, sino sufrir y resignarme? ¿Le parece a usted poco que yo, el conde de Romanones, incontables veces ministro e incluso habiendo ocupado el poder, lleve un decenio sin el numeroso servicio que requiere una casa como la mía?

El comte, que va veure, per la cara que jo li posava, que no sabia pas on volia anar a parar, va creure necessari ampliar conceptes:

—No poder utilizar los ordenanzas de los ministerios, ¿se le antoja que no es privación inaudita?

—Es clar...

—De manera que, no siendo segura mi elección por diputado, con lo cual no podré escribir en papel de cartas del Congreso, me resigno a retirarme a la vida privada.

—Senyor comte, ¿és cert que, lliure dels tràfecs polítics, es dedicarà al periodisme?

República?

Catalunya?

Sucre!

I, per tant, Josep Sunyol i Garriga.

—Así lo dije y así pienso hacerlo. Más rotundamente aún: pienso vivir de la pluma.

—Però...

—Sí, ya se qué va usted a decirme. Murmuraciones de tertulia de café, de gente que ve los problemas con una sencillez que no tienen en la realidad. Pero, a la

cotización de la peseta, calcule usted lo poco que son las rentas de mis cien millocejos de pesetas.

—...! —...Y además, cuente usted que del dinero que alguna vez presté a Alfonso, puedo despedirme con toda seguridad. Hay que compensar estos quebrantos del negocio, y ahora no está él para poder resarcirme desde el gobierno.

—¿I es creu que això del periodisme dóna molt?

—¡Ya lo creo! Usted puede saberlo casi tanto como yo. Con la sola diferencia que con mi nombre, siempre me van a pagar algo más los artículos. Hasta diez duros por cada uno de ellos. Y como yo sólo pienso dar tres al que me los escriba, ¿considera usted gran cosa ganar siete duros con tanta facilidad?

L'estat del Sr. Royo Villanova

Valladolid, 29. — El senyor Royo Villanova ha passat el dia relativament tranquil. De totes maneres, en sortir de la dutxa, ha tingut un lleuger atac i s'ha menjat tres «Blocs Manelics» que el director de l'establiment ja li té reservats per aquestes lamentables ocasions.

La redacció en pes d'El Norte de Castilla l'ha visitat, una mica a distància. El senyor Royo Villanova, que ara, en el seu deliri, es creu el Cid Campeador, els ha insultat de mala manera. Els ha dit follones i malandrines, i d'una puntada de peu ha trencat una costella del corrector de proves.

Sembla que l'havia confós amb el senyor Serra Moret.

(Servei especial d'EL BE NEGRE.)

Un cop d'Estat a Andorra

Andorra. — Tres falsos Xiraus Palaus s'han presentat a la Casa Gran i han pretès apoderar-se del govern de la República.

La policia local s'ha posat a treballar com una esperitista i al cap de poca estona ha posat ben bé en clar que els pretesos Xiraus Palaus no eren tals Xiraus ni tals Palaus, ni tal haca ni tal barraca. Eren tres gitanoes que havien acabat llur contracte amb el cardenal Segura i cercaven una nova col·locació.

El fet ha produït una viva emoció a tot Andorra. Al Mas del Pinso, que és on està instal·lada la Unió Socialista Andorrana, ja havien tirat una gallina a l'olla per a celebrar l'esdeveniment.

(Servei especial d'EL BE NEGRE.)

Rectificació

Segons ens comunica atentament el Partit Catalanista Republicà, el Partit Catalanista Republicà no és diu Partit Catalanista Republicà, sinó Partit Catalanista Republicà.

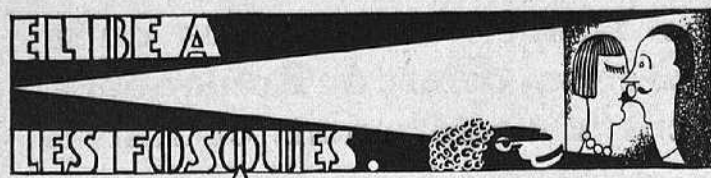
Una troballa

S'ha disposat que d'aquí endavant les processons es celebrin al laberint d'Horta; així podran entretenir-se una bona estona, sense interrompre la circulació dels carrers.

LA CAMPANYA ELECTORAL



Els oradors de la Lliga, mitja hora després.



Segons ens innoven els comunicants oficiosos de la U. F. A., aquesta marca ens oferirà, la vinent temporada, els films següents:

Der unsterbliche Lump, Ihre Hoheit befehlet, Barenjagd in den Karpathen, Einbrecher, Die drei von der Tankstelle, etc.

Ens sembla que ens agrada.

Després de donar films documentals de l'Àfrica, de l'Àsia i d'Amèrica, ara, al «Fantasio» en donen un altre, que també és documental, i que es diu: *En el país vasco*.

Segons diu la propaganda que fan al «Fantasio» de tots aquests films, l'espectador té la sensació exacta que viatja.

Ara compremem per què no hi va gent a aquest cinema: no hi ha res que cansi tant com viatjar.

—Els films amb rètols en català que ha presentat Palestra han tingut un gran èxit.

—Ah, sí? Doncs, ¿com és que «Cinaes» no els explota per Catalunya?

—Per això mateix, home: perquè han tingut un gran èxit.

Ha començat l'època de les repeses i veurem desfilant tots els films d'èxit de la passada temporada.

Però amb la calor, fins els bons films perden.

Deu ésser per això que les empreses reprenen, principalment, els dolents...

Una excepció, no obstant.

Al «Pathé Palace» han donat *Sous les toits de Paris*, que és un gran, un esplèndid film. Encara que sigui francès.

Un assassinat: Els films de dibuixos animats han mort les antigues pel·lícules còmiques.

Els criminals han estat absolts en mig de l'entusiasme general.

Al «Coliseum» han posat pantalons blancs als acomodadors.

Si ho han fet perquè la gent s'adoni que ha arribat l'estiu, no calia, francament.

Si ho han fet per complaure el públic, tampoc.

Tal com s'estan posant les coses, totes les filigranes pantalones no són capaces d'interessar ningú.

A no ésser que els acomodadors s'exhibeixin en calçotets...

Jaca. Film patriòtic, republicà i revolucionari.

Director: el capità Sediles.

¿I per què no el mateix Alcala Zamora?

La qüestió és fer olla.

Sembla que les grans cases americanes comencen a estar cansades de fer films en espanyol.

I nosaltres estem cansats de veure'n.

De manera que...

En Jaume Borràs vol dedicar-se al cinema sonor.

I l'actor Morano, també.

Una desgràcia mai ve sola.

Charlot ha fet declaracions. I ha dit que la societat actual no és justa. Que el pobre pateix i que el ric no té cor...

Un dia d'aquests descobrirem la pólvora...

Els carrers de Barcelona

Digue'm quin nom porten i et diré qui governa

Està vist que el pas dels diversos Ajuntaments de Barcelona per Casa de la Ciutat, a més de deixar el rastre que correspongui a la caixa municipal, s'ha de distingir també per un considerable daltabaix en les plaques dels carrers.

Per evitar futures sorpreses i per donar la feina feta als regidors que vinguin, anem a publicar la llista de noms de carrers que corresponen a les diverses majories que, d'aquí endavant, poden portar el govern de la ciutat:

Majoria regionalista

Carrer de la Verge Bruna.
Passeig de les Tradicions Nostrades.
Avinguda de Sant Cristòfol Nano.
Carrer dels Set Dolors de Maria.
Plaça dels Sagrats Olis.
Carrer de Martínez Anido.
Pujada de la C. H. A. D. E.
Baixada del Suro.
Avinguda de la Companyia de Jesús.
Passatge de Primera.

Majoria d'Acció Catalana (improbable)

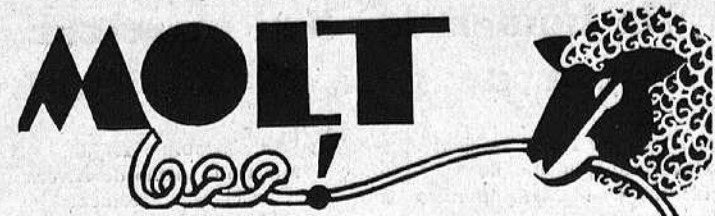
Carrer de la Prudència.
Passeig de la Moderació.
Plaça dels Matisos.
Avinguda de les Giragonses.
Carrer de la Cantela.
Placeta dels Lluïsos.
Carrer de Pocs i Bons.
Passatge de Segona.

Majoria de l'Esquerra

Carrer de l'Anarquista de Terrassa.
Passeig d'en Rull.
Avinguda d'en Morral.
Plaça de l'Honradesa.
Pujada de les Tombes Flamejants.
Carrer de Luter.
Passeig de la Crema dels Convents.
Passatge de Tercera.

Majoria radical

Calle del Caudillo.
Avenida de los Hombres Machos.
Carrer de les Trampes.
Plaza de las Virilidades.
Subida de los Negocios.
Paseo del Pavo Republicano.
Avenida del Anticristo.
Pasaje Gratis.



Un grup d'escriptors joves—alguns, més escriptors que joves i d'altres, més joves que escriptors—han fundat una mena de maçoneria per encoratjar-se i per protegir-se en llur futura producció dramàtica. De moment, han celebrat diverses reunions vagament preparatòries, però encara no han escrit cap comèdia.

Fixeu-vos-hi bé: No han escrit cap comèdia.

EL BE NEGRE faltaria a la seva tradicional equanimitat si no es descobris, ple de respecte i d'agraïment, davant d'aquests escriptors tant i tant filantròpics.

Llegim a *La Noche*:
Paris, 25. — Continúan haciéndose en los círculos teatrales toda clase de comentarios relacionados con la actriz de la Comedia Francesa, Berta Bovy, que se encuentra durmiendo desde hace sesenta y cuatro horas.

Aquesta considerable dormida de Mme. Berta Bovy és totalment inexcusable. Fins ara, el privilegi de dormir en el teatre corresponia exclusivament als espectadors. Però si les actrius i els actors comencen per donar aquest desmoralitzador exemple, no sabem pas on anirem a parar.

A veure si el que tindrà de fer comèdia serà el públic!

L'actor Joan Bonafé treballa al Poliorama.

Dia sí, dia no, fa una comèdia de Fernández del Villar, que es diu *La vieja rica*.

En aquestes ocasions, el bona fe és el públic i no l'actor.

S'ha matriculat a l'escola de pàrvuls de Donya Cándida Silvestre, el conegut autor dramàtic Gastó A. (ah!) Mantua.

L'objecte d'aquesta decisió desesperada és que el senyor Mantua ha considerat que el saber una mica de lletra no dificultaria els seus futurs grans èxits teatrals.

Els empresaris de Romea estan molt preocupats per proveir la vacant que ha deixat en la companyia la senyora Maria Lluïsa Rodríguez.

A darrera hora, sembla que la persona més indicada per cobrir la baixa, és la senyora Maria Lluïsa Rodríguez.

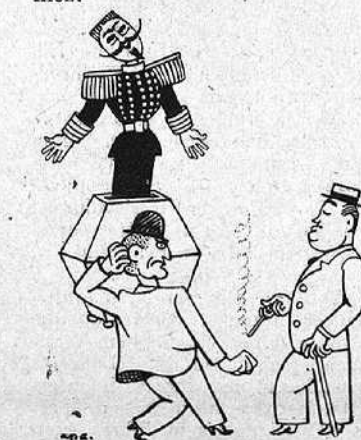
El senyor Pous i Pagès diu que té enllestides tres obres, però que només li falta escriure-les.

El cas no és nou en el teatre català. Alfons Roure ha estrenat molts drames que encara s'havien d'escriure.

En Santpere s'ha enfadat perquè algú ha fet córrer que tojaria en un festival taurí.

Ens estranya que s'hagi oïes, perquè sembla que en Santpere hauria d'estar acostumat a aquesta mena de calumnies. Si fos un home conseqüent, hauria hagut de començar a molestar-se quan els diaris deien que la companyia de l'Espanyol era una companyia de teatre...

Al Novetats es preparen grans sorpreses per a la vinent temporada. Després d'esforços inhumans, el senyor Canals ha aconseguit contractar els senyors Galceran, Aymeric i Just Gómez.



—No havíem quedat que els militars no podien fer política?

—Sí, però amb la condició que els polítics no fessin militarisme.

I ja llençat de ple en el camí de les novetats, podem assegurar que el senyor Canals no planyerà esforços per assegurar-se el concurs de les senyores Morera i Fornés.

Una notícia sense importància:

El senyor Ramon Vinyes ha tornat d'Amèrica.

Una notícia greu:

El senyor Ramon Vinyes es proposa estrenar alguns drames.

El senyor Puig i Ferrater, germà polític del germà Ventura Gassol, es dedica de ple a la cosa pública i, per tant, ha renunciat a escriure per al teatre.

Apa, Carrion, ¿què esperes per imitar-lo?

Una notícia:

Diuen que l'any que ve, al Talia no hi haurà teatre català.

Però, és que n'hi havia hagut fins ara?

Al Teatre Talia el que hi ha hagut, de debò, aquests darrers anys, ha estat una mena de guerra europea:

Un Alemany contra molts anglesos.

ELS ALARMISTES

¿Què passa al polvorí de Montjuïc? Fa dos dies que no hi ha hagut trets

És amb l'alarma al cor i un gest d'angúnia a la cara, que els ciutadans de Barcelona s'han assabentat de la nova sorprenent que fa dues nits que no hi ha trets al polvorí de Montjuïc.

Quan ja estàvem avesats a la normalitat i a la regularitat d'aquest tiroteig nocturn, de sobte ens trobem amb què els trets han cessat, sense raó plausible ni motiu aparent. ¿A què és degut aquest canvi? Tot-hom estarà d'acord que no pot obeir a res més que a una maniobra criminal, en la qual potser no seria difícil descobrir la mà de Moscú.

Suposem que les nostres autoritats vetllaran enèrgicament per descobrir els agents provocadors, i tenim l'esperança que, dintre de poc, els tiroteigs del polvorí de Montjuïc, tan celebrats en tota aquella barriada, es reprendran amb la regularitat i la normalitat a què estàvem acostumats.

Oi més, en aquests dies de *verbena*, la manca d'una atracció de tan primer ordre no deixaria de produir molt mal efecte entre els nombrosos forasters que ens visiten.

La guerra papo-italiana

Roma, 30 juny.—S'ha vist un escamot de cardenals que emplaçaven una bateria de quatre canons contra les tropes italianes. Però més ben examinat s'ha descobert que aquests canons no eren tals canons, sinó uns canons del Concili de Trento.

Avui, damunt d'un terrat del Vaticà volejava una bandera blanca; per uns moments hom ha cregut que es tractava de la rendició de la Ciutat Vaticana. No hi havia res d'això. Era Sa Santedat que feia volar els seus coloms, que avui tenen festa, per solemnitzar la festivitat de l'Esperit Sant.

Un cas de longevitat estudiantil

ANTONI M. SBERT

Quan vàrem saber que el senyor Antoni Maria Sbert, president de la F. U. E., anava de candidat per l'Esquerra, vàrem volar materialment al seu encontre. El trobàrem a la seva cambra d'una casa de dispeses del carrer d'Aribau. Estava en mànigues de camisa, lleigint uns llibres de text.

En fer-li notar la nostra sorpresa per trobar-lo en una actitud tan autènticament estudiantil, l'amic Sbert ens respon amb un somriure:

—A vostè ja li puc dir —ens fa—. M'he guarnit aquest quadro de circumstàncies —casa de dispeses del carrer d'Aribau, estudiar en mànigues de camisa, etc.— per a rebre les visites diguem-ne protocolàries. Jo no visc aquí. Aquesta cambra que vostè veu, és com si diguéssim una mena de «garçonnière» professional.

—Sí, però, de totes maneres, ens ha semblat que vostè estudiava de debò; que pensa examinar-se?

—I ara! de cap manera. ¿Es pensa que seré tan benèit de córrer així com així el risc que m'aprovin? Una sèrie d'«aprovat» poden conduir-me irremissiblement a acabar una carrera, i, vostè mateix, ja ens dirà què faré jo, pobre de mi, el dia que deixi d'ésser estudiant.

—Evidentment, no va mal orientat...

—I què haig d'anar mal orientat, home de Déu!

—Però ja és ben estrany que amb la influència que vostè té dintre els medis universitaris, els catedràtics no l'aprovin *ipso facto*.

—Els mals de cap que m'ha donat això que diu! Tota la meua influència, al contrari, he de posar-la perquè no m'aprovin. Ja se'n farà càrrec: els estudiants han de menester que els dirigeixi un home d'experiència, i no qualsevol xitxarello que a vint-i-dos anys ja té un títol universitari a la butxaca. Jo fa més de trenta anys que estudio, i penso continuar igual trenta anys més, fins que em surtin cabells blancs i tingui un aire ben venerable. A la millor em faran senador, sap?

I amb aquestes paraules, plenes d'unció estudiantil i d'esperit de sacrifici, el company Sbert dóna per terminada la conversa.

La calor

Els termòmetres han pujat que ni la lluria.

Es registren nombrosos incidents deguts a la xafegor regnant.

Un ciutadà que, a la terrassa del Colón, llegia en veu alta un article de *La Publicitat* signat Armand Qbiols, ha mort com fulminat del llamp. Autopsiat, els forenses han reconegut que el cervell li havia entrat en ebullició.

Un amic seu, que només escoltava la lectura de l'article, ha estat auxiliat al dispensari per presentar intensa congestió cerebral.

Sembla que les dues víctimes no són de Sabadell.



S'agrairà si algú dóna raó d'on pot trobar-se la majordona del doctor Portolés, canonge d'aquest capítol. És només per retornar-li el cas d'una ampolla de gasosa, la qual, plena de sorra, ella engegà, persuadida pel diable, contra la faç del Doctor, als claustres de la Catedral de Barcelona.

Sabem que el germà Ventura Gassol, de retorn d'un viatge al Camp de Tarragona, ha tramès a Roma, per a la seva aprovació, les regles d'una nova orde que se'n dirà dels Germans de la Doctrina Esquerrana.

Els millors Trisagis els canten a les Reparadores. Malfienvos de les imitacions.

A Tomba-Tomba (Uganda Oriental), el pare missioner, natural de Burgos, Trifón Sánchez, amb la sola ajuda d'una noieteta de quinze anys, ha batejat dotze criatures. El cas s'ha tramès a Roma.

Senyora vídua reposada desitjaria trobar un gos llop per una seva gossa i un mal homenet que volgués convertir-se. No s'admeten casos dubtosos. Cosa formal. Adreçar-se a la Redacció.

Subjecte de pessims antecedents, s'ofereix a catequista o agrupació de filles de Maria. Va tatuat de cap a peus i respon per «El sang i fetge». En darran raó a «La Mina».